

Prvostupňový súd nezistil tedy u žiadneho z obžalovaných, že dal podnet k činu spáchanému na P. S. alebo že na menovaného vystrelil. Nevylúčil u nich ani možnosť, že podnet k spáchaniu činu vyšiel od inej zo zúčastnených osôb, ani možnosť, že strelnú ranu, ktorou bol usmrtený P. S., učinil síce za prítomnosti obžalovaných, ale bez ich ďalšej bezprostrednej súčinnosti dakto iný. S ohľadom na to, že čin bol spáchaný v noci a bez odporu poškodeného lebo inej osoby, ba bez vedomia týchto, neľze púhu prítomnosť obžalovaných pri čine uznať za taký čin, ktorý by priamo viedol k uskutočňovaniu skutkovej podstaty zločinu vraždy podľa § 278 tr. z. a niet preto v zistenom čine obžalovaných spolupachateľstva na tomto zločine.

O činnosť návodcovskú, rovnako trestnú ako činnosť pachateľskú, podľa uvedeného tiež nejde. Naproti tomu v tom, že každý z obžalovaných bezpochybné súhlasil s tým, aby Juraj P. bol zastrelený, že za týmto účelom odobral sa s inými spoločníkmi na miesto činu a bol tam prítomný tomu, keď určite nezistený pachateľ na domnelého Juraja P. vystrelil a touto ranou usmrtil P. S., je dané úmyselné podporovanie činu určite nezisteného pachateľa u zločinu vraždy, lebo ho tým posilňovali v prevedení jeho úmyslu. Ide tedy o pomocníctvo podľa § 69, čís. 2 tr. zák.

Keď preto prvostupňový súd kvalifikoval čin obžalovaných za spolupachateľstvo podľa § 70 tr. z. na zločinu vraždy podľa § 278 tr. z. na miesto pomocníctva podľa § 69, čís. 2 tr. z., na tom istom čine, zaviniť zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. Pomocníctvo sa s ohľadom na ustanovenie §§ 72, 66 tr. z. trestá miernejšie a stala sa preto omylná kvalifikácia v neprospech obžalovaných. Ponevác tento zmätok nie je vo zmatečnej sťažnosti vytýkaný, bolo treba nemu podľa § 385, odst. 2 tr. p. hľadeť z úradnej povinnosti, zrušiť vo výroku o právnej kvalifikácii napadnutý rozsudok a čin obžalovaných kvalifikovať za pomocníctvo na zločine vraždy podľa §§ 69, čís. 2, 278 tr. z.

Čís. 5450.

Trestní odpovědnost za neoznámění trestných podniků ve smyslu § 12, čís. 1, odst. 2 zákona na ochranu republiky nastává i pro cizozemce překročením hranic Československé republiky a vstupem na její území; při tom nerozhoduje, zda se pachatel dověděl o tom, že byl spáchan čin uvedený v § 6, čís. 2 cit. zákona, na území republiky či v cizině.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1935, Zm II 493/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 22. října 1935, pokud jím byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro zločin podle § 12, č. 1, odst. 2 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v tomto zprošťujícím výroku, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a ji rozsoudil.

D ů v o d y:

Rozsudek krajského soudu trestního v Brně ze dne 22. října 1935, který zůstává nedotčen ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro přestupek zpronevěry podle § 461 tr. z., napadá zmateční stížnost státního zastupitelství v části osvobozující a uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281, č. 5, 9 a) tr. ř.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upříti oprávnění. Nalézací soud osvobodil obžalovaného od obžaloby pro zločin podle § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep., ježto podle názoru soudu není dána skutková podstata inkriminovaného zločinu ani po stránce objektivní ani po stránce subjektivní.

Nalézací soud má za to, že zločin podle § 12, č. 1 zák. na ochr. rep. byl spáchán v cizozemsku, ježto obžalovaný, dovědév se v cizozemsku o tom, že byl spáchán čin uvedený v § 6, č. 2 zák. na ochr. rep., nesplnil zákonem uloženou mu povinnost, aby to neodkladně, a to ještě z cizozemska, příslušným úřadům, případně i našim zahraničním úřadům věrohodným způsobem oznámil, tedy ještě před příchodem na území Čsl. republiky. Jelikož pak obžalovaný je cizincem, nelze podle názoru nalézacího soudu vzhledem k ustanovení § 38 zák. na ochr. rep. obžalovaného stíhati.

Tento právní závěr nalézacího soudu označuje zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř. plným právem za mylný, neboť mimo případy v zákoně výslovně stanovené (§ 38 tr. zák., § 38 zák. na ochr. rep.) nezavazují naše trestní zákony cizince, pokud se zdržují v cizině. Jelikož ustanovení § 12 zák. na ochr. rep. není v § 38 tr. z., resp. § 38 zák. na ochr. rep. citováno, nestíhala obžalovaného cizozemce po dobu jeho pobytu v cizině trestní odpovědnost za neoznámení spáchaného zločinu vojenské zrahy. Je-li tomu tak, nemohl se obžalovaný po dobu svého pobytu v cizině dopustiti zločinu podle § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep., který je spáchán teprve tím, že pachatel, dovědév se věrohodným způsobem, že byl spáchán čin uvedený v § 6, č. 2 zák. na ochr. rep., opominul to věrohodným způsobem neodkladně oznámiti úřadu, tedy opominutím povinnosti, pokud zákonem byla neb mohla býti uložena.

Trestní odpovědnost za neoznámení ve smyslu § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. nastává však i pro cizozemce překročením československých hranic a vstupem na naše území, neboť podle § 37 tr. zák. platí ustanovení trestního zákona, k němuž nutno počítati i zákon na ochr. rep.; i pro cizince, dlící na území československém, a § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. nečiní rozdíl mezi tím, zda pachatel je příslušníkem státním či cizozemcem, a mezi tím, zda se pachatel dověděl na zdejší území či v cizině, že byl spáchán čin uvedený v § 6, č. 2 zák. na ochr. rep.

Čin nebyl spáchán v Rábu, jak mylně za to má rozsudek, nýbrž v Československu, v Bratislavě, po případě tam, kde se pachatel po překročení československých hranic zdržoval. Tak byl také pojat v obžalovacím spise. Nalézací soud mylně posoudil pojmovou náležitost »neodkladnosti«, vycházejí i tu z nesprávného právního názoru, že čin obža-

lovaného byl spáchán v Maďarsku. V případě, o nějž jde, netřeba řešiti otázku, kterou si nadhazuje napadený rozsudek, zda by byl cizozemec trestně zodpovědný za neoznámení zločinu vojenské zrady, spáchaného v cizozemsku, o kterém se dověděl v cizozemsku, i tehdy, když by se dostal na naše území až za několik roků na to, kdy se o spáchaném zločinu dověděl. Vždyť v případě, jenž je předmětem této trestní věci, dověděl se pachatel o spáchání zločinu vojenské zrady krátce před tím, co přišel na naše území (dne 16. července 1935 byl přítomen při výslechu C. v Maďarsku a na naše území přišel nejpozději již dne 27. července 1935, kteréhožto dne byl vyslýchán na policejním ředitelství v Bratislavě); a poněvadž je zjištěno, že obžalovaný uvedl své poznatky o spáchaném zločinu vojenské zrady ve známost bezpečnostních úřadů v Československu teprve dne 28. srpna 1935, ač tak mohl (a ovšem měl) učiniti již nejpozději dne 27. července 1935, je jasno, že obžalovaný opominul seznatý zločin vojenské zrady neodkladně, t. j. bez nevyhnutelných průtahů oznámiti věrohodným způsobem úřadu. Vyloučil tedy nalézací soud skutkovou podstatu zločinu podle § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. po stránce objektivní jen následkem nesprávného výkladu zákona.

Co se týče subjektivní stránky předmětného zločinu, je sice správné, že neoznámení musí se státi úmyslně, nalézací soud však, vyloučiv tuto úmyslnost, opominul přihlídnouti při posuzování viny po stránce subjektivní k obhajobě obžalovaného, který udal, že při výslechu v Bratislavě na policii neučinil oznámení z obavy, aby nebyl zase vyhoštěn, a že se ho nikdo na to netázal. Tyto nalézacím soudem opominuté a nehodnocené skutečnosti týkají se okolností rozhodných a není vyloučeno, že by nalézací soud, kdyby byl k nim přihlédl a náležitě je hodnotil, dospěl k jinému názoru o úmyslnosti činu obžalovaného, zvláště když svůj závěr o neúmyslnosti obžalovaného opírá jedině o to, že obžalovaný čin přece jenom, byť i opožděně, spontánně oznámil a že neměl zájmu na dočasném zatajení. Ostatně tomuto závěru nalézacího soudu vytyká zmateční stížnost státního zastupitelství právem, že uvedené okolnosti nepřipouštějí úsudek, který by podle zásad logického myšlení mohl obstáti, a to, že obžalovaný neopominul úmyslně učiniti n e o d k l a d n ě oznámení. Trpí proto naříkaný rozsudek i zmatkem podle čís. 5 § 281 tr. ř., a to nejen neúplností, nýbrž i nedostatkem logických důvodů, tedy nedostatkem důvodů vůbec.

Čís. 5451.

Účtovnícke knihy a výkazy väzničnej správy sú v e r e j n ý m i knihami.

Skutočnosť, medzi kým bol určitý právny pomer (na pr. smluva o do-
dávke), je d ô l e ž i t o u skutočnosťou v smysle § 400, odst. 1 tr. zák.

Zúmyselné spolupôsobenie tretej osoby k tomu, aby do verejnej knihy bola zapísaná dôležitá nepravdivá okolnosť, je vždy trestným činom; potvrdil-li by verejný úradník v obore svojej pôsobnosti vo verejnej knihe vedome a úmyselne nepravdivú dôležitú okolnosť a tým by sa dopustil zločinu podľa § 394 tr. zák., spadala by činnosť onej spolupô-